

Ա Ղ Ե Ք Ս Ա Ն Դ Ր Բ,

Վ Ե Հ Ա Փ Ա Ռ

Մ Ի Ա Հ Ե Մ Ա Ն Ի Ն Ք Ն Ա Կ Ա Լ

Ա Մ Ե Ն Ա Յ Ն Ռ Ռ Ի Ս Ա Յ

ԵՒ ԱՅԼՆ, ԵՒ ԱՅԼՆ, ԵՒ ԱՅԼՆ:

շխարհ՝ զոր աջն էին հաստեալ ինքնաբար՝
եւ մարդկութեան կարգեաց որրան եւ զաղար,
Գեղապաճոյճ զարդու լուսով ծայրալիր,
սրկարագրեաց արկեր պատկեր իմն յերկիր:

Իսկ երբ ոտուաւ մահ՝ զըփոխոցն ընդ զըրունս՝
եւ հաս յարգրը՝ ածեալ զաւեր եւ զաղունս,
Սերովբէին սուր բոցաշունչ տըւեալ Տէր՝
Պահել զաշխարհն այն սիրելի հրամայէր:

Նոյն հինաւուրց Տէր, ոյր հանդէպ՝ բիւրաւոր
Ամբ՝ իբր ըզմի լոկ վազազրաւ գրեան օր,
եւ որոյ սէր եւ գութ փոխիլ ոչ զիտէ:

Ժամանակաց եւ յարկածից փոխմանէ,

Նոյն Տէր յաշխարհն այն խոնարհեալ բազմահոգ
Իծայր դարուց լուսավարսամն իւր բրբօք,
Ետես զաղէարս գոռալով գունդագունդ
Ապականել զիւր դաստակերտ նախածնունդ:

Գորովեցաւ եւ գոչեաց. „Մի՛ յաւիտեան
Մի՛ սիրելին իմ մոռացի Հայաստան“.
Եւ կարկառեալ յերկնից զիւր սուր բոցեռանդ,
ՎԵՀԱՓԱՌ ՏԷՐ, իձեռն Գո տայր աւանդ:

Իձեռն Գո՝ որ զօրութեամբ մեծապանձ՝
Չորից ծագաց ունիս յաղթող Տէր ըզսանձ,
Եւ իյօնիցդ իսաստ պատգամ՝ ծովք քառեակ
Շունչ եւ զալիս կալեալ՝ կան լուռ ըսպասեակ:

Իձեռն Գո՝ որ իփառաց բազմեալ Գահ՝
Յաջ/եւ յահեակ արկով զանեանս և ոսման՝,
Լըծակ կըշռոց զազգաց բիւրուց բառնալով՝
Ըզնին Կեսարս թողուս նըսնմ գոտիւք Քով:

Իձեռն անդ Գո — իկար եւ գութ զոյգ անյաղթ —
Հայաստանեայց Բարձրեալն անմահ ետ ըզբաղդ,
Եւ զերդ նախնու՝ ըզհոակերպեանըն զուարթուն՝
Եւ արդ ըզՔոյդ աջ իպահպան եղ նորուն:

Ահա որ շուրջ ըզմեօք ցածեան խեռ մըրրիկք:
Փախեաւ խաւար իլոյս աշացդ ակնարկիք,
Եւ քաղցր իձայն Գո՝ շանթք ամպրոպք մերժեցան,
Եւ եօթնալար ծաւալեցաւ Ծիածան:

Ահա Մասեաց փայլեալ ճակատ մըթազգած՝
Յազատն Ուրալ ողջոյն ասէ խընդազգած.
Եւ զուգաձայն 'նեվայ' Վոլկայ՝ Հայն Արաքս,
ՎԵՀԱԶԸՆ ՏԷՐ, ԸԳՔԻ փառաց տայ նըւագս:

Վարազաթեւ յԱրծույղ Քոյին հովանի
Պատըսպարեալ եւ մեր հեզիկ Աղաւնի,
Մընչէ զայերս ազատ իթիռսդ երկնաճեմ,
Զի եւ ընդ Քեզ ելցէ Հայոց բախտ նըսեմ.

Եւ զարմասցի աշխարհ տեսեալ զի ԴՈՒ, ՏԷՐ,
Գիտես փոխել իւրոյս ըզմոլթըն գիշեր.
Եւ իծոցոյ բազմադարեան ձըմերանց
Աջ Քո բըխէ յանկարծ գարունն մեզ անանց:

